บทที่ 4

ผลและอภิปรายผลงานวิจัย

จากการดำเนินการทดลองในห้องปฏิบัติการตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทดลองได้นำเสนอในรูปแบบของตารางและกราฟ ตามลำดับดังนี้

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลองในห้องปฏิบัติการเพื่อศึกษาหาภาวะการสกัดสารเรืองแสงที่ดีที่สุดโดยศึกษาตัวแปร อุณหภูมิ ระยะเวลา อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย และชนิดของตัวทำละลาย โดยชนิดของตัวทำละลาย และ ช่วงของตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

- ชนิดของตัวทำละลาย ได้แก่ เมทานอล เตตระไฮโดรฟูแรน คลอโรฟอร์ม และไดเมทิลฟอร์มาไมด์
- อุณหภูมิ (60-70 องศาเซลเซียส)
- เวลา (1 , 1.5 , 2 และ 7 วัน)
- อัตราส่วนของเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย (1:5 , 1:10 , 1: 20 และ 1:30)

4.1 สมบัติของวัตถุดิบ

4.1.1 ลักษณะของเกล็ดปลา

เกล็ดปลากระพงขาวมีลักษณะเกล็ดสีขาวแผ่นใหญ่ขนาดประมาณ 1X1 ตารางเซนติเมตร ดังรูปที่ 4.1(A) และเมื่อผ่านการบดคัดขนาด จะมีลักษณะเป็นผงสีขาว ดังรูปที่ 4.1(B)

(A) (B)

รูปที่ 4.1 ลักษณะของเกล็ดปลากระพงขาวก่อนการบดตัด(A)
ลักษณะของเกล็ดปลากระพงขาวหลังการบดตัด(B)

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณโปรตีนในเกล็ดปลาโดยวิธี The Kjeldahl Method พบว่ามีโปรตีน 300 มิลลิกรัม/กรัม ของเกล็ดปลาที่ยังไม่ได้ถูกสารละลายสกัด

4.2 ผลของอุณหภูมิต่อปริมาณสารที่สกัด

การศึกษาผลของอุณหภูมิต่อปริมาณสารที่สกัด เริ่มจากผสมเกล็ดปลาบดละเอียด 50 กรัม กับสารละลาย เมทานอล (จุดเดือด 65 °C) 250 มิลลิลิตร ใส่ลงในขวดก้นกลม และกวนให้เข้ากันเป็นเวลา 7 วัน โดยสกัดที่อุณหภูมิที่จุดเดือดของตัวทำละลาย นำผลิตภัณฑ์ที่ได้มากรองเพื่อนำสารที่ได้ออกมา ทำการทดลองเช่นเดียวกัน แต่เปลี่ยนชนิดของตัวทำละลายที่ใช้เป็น คลอโรฟอร์ม (จุดเดือด 61 °C) THF (จุดเดือด 66 °C) DMF (จุดเดือด 153 °C) ตามลำดับ เฉพาะตัวทำละลาย DMF ใช้อุณหภูมิสกัดที่ 60-70 องศาเซลเซียส (เพราะสารเรืองแสงที่คาดว่าจะประกอบด้วยโปรตีนจะถูกทำลายที่ อุณหภูมิสูงกว่า 70 °C) ต่อจากนั้นกรองและเอาตัวทำละลายออกโดยผ่านเครื่องระเหยแบบหมุน เพื่อหาปริมาณน้ำหนักของผลิตภัณฑ์ และทำการดังกล่าวข้างต้นแต่เปลี่ยนอุณหภูมิที่ใช้สกัดเป็นอุณหภูมิห้อง ผลของอุณหภูมิที่มีต่อการสกัดแสดงไว้ในตารางที่ 4.1 และ รูปที่ 4.2

ตารางที่ 4.1 ผลการสกัดสารที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1:5 โดยปริมาตร (เกล็ดปลา 50 กรัม ต่อ ตัวทำละลาย 250 มิลลิลิตร) ณ อุณหภูมิจุดเดือดตัวทำละลาย และ อุณหภูมิห้อง เป็นเวลา 7 วัน

ชนิดของตัวทำละลาย	สารสกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม		โปรตีน มิลลิกรัม/กรัม		ร้อยละปริมาณโปรตีน/สารที่สกัดได้	
	อุณหภูมิห้อง	อุณหภูมิจุดเดือด	อุณหภูมิห้อง	อุณหภูมิจุดเดือด	อุณหภูมิห้อง	อุณหภูมิจุดเดือด
เมทานอล	3.5	7.6	0.0004	0.008	0.01	0.11
คลอโรฟอร์ม	12.6	14.4	0.0088	0.003	0.07	0.02
THF	10.9	12.2	0.1716	0.002	1.57	0.02
DMF	13.5	28.3	0.9898	2.055	7.33	7.26

จากตารางที่ 4.1 และ รูปที่ 4.2 พบว่าเมื่อให้ความร้อนตัวทำละลายในการสกัดเกล็ดปลาจะให้สารสกัดได้ สูงกว่าการสกัดที่ไม่ให้ความร้อนตัวทำละลาย เมื่อเปรียบเทียบกับโปรตีนเริ่มต้น 300 มิลลิกรัม/กรัมเกล็ดปลา จะพบว่าสารที่สกัดได้มีปริมาณน้อยกว่า 10- 40 เท่าแสดงว่าโปรตีนที่อยู่ในเกล็ดปลาไม่สามารถถูกสกัดออกมาได้หมดด้วยตัวทำละลายที่ใช้อยู่ และ เมื่อเทียบโปรตีน

ที่มีอยู่ในสารที่สกัดได้ จะพบว่ามีค่าน้อยลงอีกกล่าวคือ สารละลายเมทานอลอุณหภูมิห้อง สารที่สกัดได้ 3.5 มิลลิกรัม/กรัม มีโปรตีนเพียง 0.004 มิลลิกรัม/กรัม ในขณะที่ DMF ให้ค่าสูงสุด คือ 0.9898 มิลลิกรัม/กรัม ในสารที่สกัดได้ 13.5 มิลลิกรัม/กรัม

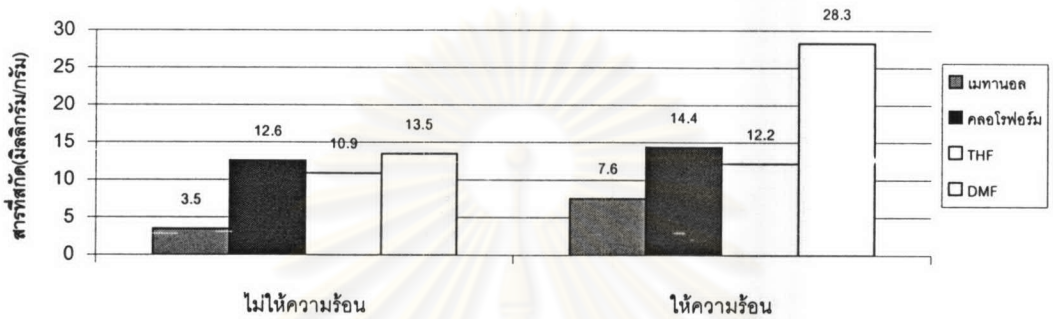

รูปที่ 4.2 ผลการสกัดสารที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1:5 โดยปริมาตร (เกล็ดปลา 50 กรัม ต่อตัวทำละลาย 250 มิลลิลิตร) ณอุณหภูมิจุดเดือดตัวทำละลาย และอุณหภูมิห้อง เป็นเวลา 7 วัน

และจากรูปที่ 4.2 แสดงให้เห็นถึงปริมาณสารที่สกัดได้พบว่าตัวทำละลายที่ ใช้สกัดที่จุดเดือดของตัวทำละลายด้วย DMF , คลโรฟอร์ม , THF และ เมทานอล จะให้ปริมาณสารสกัดเพิ่มขึ้นมากกว่ากรณีไม่ให้ความร้อนที่อุณหภูมิห้องคิดเป็นร้อยละ 109.7 , 14.3 , 11.9 และ 117.1 ตามลำดับ แสดงว่าการสกัดสารในเกล็ดปลาขณะให้ความร้อนที่จุดเดือดของตัวทำละลายจะทำให้สารถูกสกัดออกมาได้ง่ายด้วยสาเหตุที่ความร้อนทำให้เซลของเกล็ดปลาขยายตัว ในตัวทำละลาย ขณะเดียวกันสารนั้นก็สามารถแพร่ออกมาจากเซลที่ขยายตัวได้ง่าย และเมื่อวิเคราะห์อัตราส่วนร้อยละปริมาณโปรตีน/สารที่สกัดได้ในเมทานอล ณ อุณหภูมิจุดเดือดของตัวทำละลายมีค่า 0.11 และ อุณหภูมิห้องของตัวทำละลายมีค่า 0.01 ทั้ง 2 อัตราส่วนมีค่าไม่เท่ากัน แสดงว่าปริมาณโปรตีนที่หายไปถูกทำลายไปด้วยความร้อนที่ใช้ในการสกัด เช่นเดียวกับตัวทำละลาย คลอโรฟอร์ม , THF ส่วนตัวทำละลายใน DMF อัตราส่วนนี้มีค่าใกล้เคียงกันคือ 7.33 ที่อุณหภูมิห้อง และ 7.86 ที่อุณหภูมิ 60 - 70 °C แสดงว่าอุณหภูมิไม่มีผลต่อการสกัด โปรตีนที่หายไปบางส่วนควรจะเกิดจากการทำลายของตัวทำละลาย

4.3 ผลของเวลาที่ใช้ในการสกัด

การศึกษาผลของเวลาต่อปริมาณสารที่สกัด เริ่มจากผสมเกล็ดปลาบดละเอียด 50 กรัมกับตัวทำละลาย เมทานอล 250 มิลลิลิตร ใส่ลงในขวดก้นกลม และกวนให้เข้ากัน เป็นเวลา 1 ,1.5 , 2 และ 7 วัน โดยสกัดที่อุณหภูมิที่จุดเดือดของตัวทำละลาย นำผลิตภัณฑ์ที่ได้มากรองเพื่อนำสารที่ได้ออกมาทำการทดลองเช่นเดียวกัน แต่เปลี่ยนชนิดของตัวทำละลายที่ใช้เป็นคลอโรฟอร์ม, THF, DMF ตามลำดับ ต่อจากนั้นกรองและนำตัวทำละลายออกโดยผ่านเครื่องระเหยแบบหมุน เพื่อหาปริมาณน้ำหนักของผลิตภัณฑ์ หลังจากนั้นทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของเวลาที่มีต่อการสกัด แสดงดังตารางที่ 4.2 และ รูปที่ 4. 3

ตารางที่ 4.2 สารที่สกัดได้และปริมาณโปรตีนจากการสกัดเกล็ดปลา ต่อตัวทำละลาย 1: 5 โดยปริมาตร โดยสกัดที่จุดเดือดของตัวทำละลายแต่ละชนิด ณ เวลา 1 , 1.5 , 2 และ 7 วัน

ชนิดของตัวทำละลาย	ระยะเวลาการสกัด 1 วัน		ระยะเวลาการสกัด 1.5 วัน		ระยะเวลาการสกัด 2 วัน		ระยะเวลาการสกัด 7 วัน	
	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย
เมทานอล	2.2	0.007	2.6	0.010	2.7	0.007	7.6	0.011
คลอโรฟอร์ม	8.5	0.013	8.9	0.016	8.9	0.012	14.4	0.020
THF	4.6	0.098	4.9	0.115	5.2	0.108	12.2	0.155
DMF	19.9	1.759	20.8	1.895	20.7	1.770	28.3	2.055

จากตารางที่ 4.2 เมื่อเวลาที่ใช้ในการสกัดเพิ่มขึ้นจาก 1.5 วัน เป็น 7 วันตัวทำละลาย DMF มีสารที่สกัดได้เพิ่มขึ้นจาก 20.8 มิลลิกรัม/กรัม เป็น 28.3 มิลลิกรัม/กรัม ซึ่งให้ค่าสูงสุด ตัวทำละลายอื่นๆก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ดังรูปที่ 4.3

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

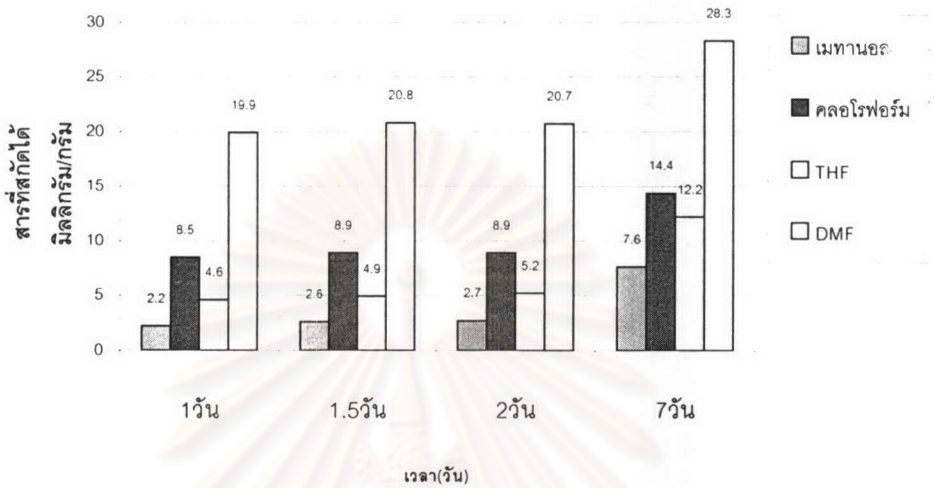

รูปที่ 4.3 ผลของปริมาณสารที่สกัดได้จากการสกัดเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1:5 โดยปริมาตร โดยสกัดที่จุดเดือดของตัวทำละลายแต่ละชนิด ณ เวลา 1, 1.5, 2 และ 7 วัน

จากรูปที่ 4.3 เมื่อเทียบปริมาณสารที่สกัดได้เมื่อเวลาเพิ่มจาก 1 วัน เป็น 7 วัน โดยใช้อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย พบว่าถ้าใช้ 1:5 โดยปริมาตร DMF เพิ่มขึ้นร้อยละ 42.2 คลอโรฟอร์ม เพิ่มร้อยละ 69.5 THF เพิ่มร้อยละ 165.2 และเมทานอล เพิ่มขึ้นร้อยละ 245.5 และพบว่าที่เวลาในการสกัดมากขึ้นการสกัดจะง่ายขึ้นด้วย เนื่องจากสารที่สกัดได้สันนิษฐานว่าเป็นสารที่มีส่วนประกอบของโปรตีน แต่เมื่อวิเคราะห์ปริมาณโปรตีนที่สกัด ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่อัตราส่วนที่เท่ากัน แต่เวลาที่ใช้ในการสกัดต่างกัน

จากตารางที่ 4.2 พบว่าเมื่อระยะเวลาที่ใช้ในการสกัดสารที่เวลา 1 , 1.5, 2 และ 7 วัน ปริมาณโปรตีน ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย จะมีค่าเพิ่มขึ้นทุกชนิดของตัวทำละลาย DMF เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.8 THF เพิ่มขึ้นร้อยละ 258.2 คลอโรฟอร์ม เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.8 และเมทานอล เพิ่มขึ้นร้อยละ 57.1 ดังรูปที่ 4.4

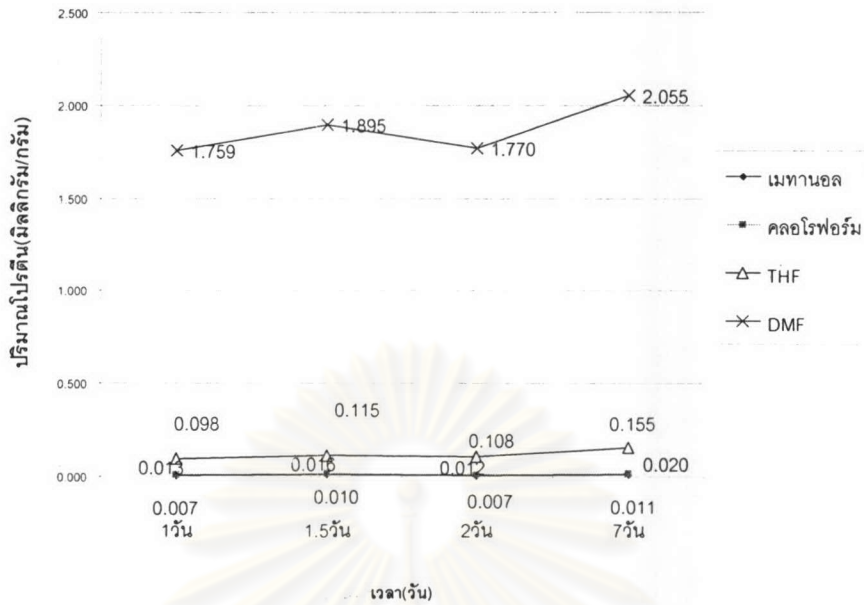

รูปที่ 4.4 ปริมาณโปรตีนที่อัตราส่วน 1:5 โดยปริมาตร เกล็ดปลา 50 กรัม ต่อ ตัวทำละลาย 250 มิลลิลิตร ที่เวลาต่างๆ โดยสกัดที่จุดเดือดของตัวทำละลายแต่ละชนิด ณ เวลา 1, 1.5, 2 และ 7 วัน

จากรูปที่ 4.4 พบว่าปริมาณโปรตีนที่สกัดได้ทุกตัวทำละลายที่เวลาในการสกัด 7 วัน ให้ปริมาณโปรตีนที่สกัดได้มากที่สุด และตัวทำละลายที่ให้ค่ามากที่สุดคือ DMF ให้ปริมาณโปรตีน 2.055 มิลลิกรัม/กรัม แต่ปริมาณจำนวนนี้ไม่ต่างจากการใช้เวลาที่ 1, 1.5 และ 2 วัน การให้ระยะเวลาการสกัดที่นานควรจะให้การสกัดโปรตีนที่สูง แต่ที่ไม่สูงมากอาจเนื่องจาก เมื่อโปรตีนที่สกัดได้มากแต่ต้องสัมผัสกับความร้อนเวลานานจึงเกิดการสลายตัวสอดคล้องกับการได้ สารที่สกัดได้สูงขึ้นใน 7 วันของสารละลาย DMF เท่ากับ 28.3 มิลลิกรัม/กรัม และ ที่เวลา 1.5 วัน ได้ 20.8 มิลลิกรัม/กรัม ในขณะโปรตีนที่สกัดได้ 2.055 มิลลิกรัม/กรัม และ 1.895 มิลลิกรัม/กรัม ตามลำดับ ความร้อนจะไปทำลายโปรตีนที่มี อีกทั้งการสกัดที่เวลา 7 วัน จะให้ปริมาณโปรตีนที่มากกว่า แต่จะต้องใช้พลังงานมากในการสกัดจึงเป็นการสิ้น เปลืองพลังงานเพราะฉะนั้นระยะเวลาที่เหมาะสมคือ ที่เวลา 1.5 วัน ตัวทำละลายที่ให้โปรตีนมากไปน้อยคือ DMF(1.895 มิลลิกรัม/กรัม) THF (0.115 มิลลิกรัม/กรัม) คลอโรฟอร์ม (0.016 มิลลิกรัม/กรัม) และเมทานอล (0.01 มิลลิกรัม/กรัม) ตามลำดับ

4.4 ผลของอัตราส่วนของเกล็ดปลาต่อปริมาณตัวทำละลายที่ใช้ในการสกัด

การศึกษาผลของอัตราส่วนของเกล็ดปลาต่อปริมาณตัวทำละลาย เริ่มจากผสมเกล็ดปลาบดละเอียด 10 กรัมกับตัวละลาย เมทานอล 50, 100, 200 และ 300 มิลลิลิตร ใส่ลงในขวดก้นกลม และกวนให้เข้ากันเป็นเวลา 1.5 วัน โดยสกัดที่อุณหภูมิที่จุดเดือดของตัวทำละลาย นำผลิตภัณฑ์ที่ได้มากรองเพื่อนำสารที่ได้ออกมาทำการทดลองเช่นเดียวกัน แต่เปลี่ยนชนิดของตัวทำละลายที่ใช้เป็นคลอโรฟอร์ม THF และ DMF ตามลำดับ ต่อจากนั้นกรองและนำตัวทำละลายออกโดยผ่านเครื่องระเหยแบบหมุน เพื่อหาปริมาณน้ำหนักของผลิตภัณฑ์ต่อการสกัด ต่อจากนั้นทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของอัตราส่วนที่มีต่อการสกัดแสดงดังตารางที่ 4.3

ตารางที่4.3 ดำเนินการสกัดที่จุดเดือดของตัวทำละลายที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลายคือ 1:5, 1:10, 1:20 และ 1: 30 โดยปริมาตร ตามลำดับ ที่ระยะเวลา 1.5 วัน (ยกเว้นตัวทำละลาย DMF ใช้อุณหภูมิประมาณ 60-70 องศาเซลเซียส)

ชนิดของตัวทำละลาย	อัตราส่วน	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย
เมทานอล	1:5	2.60	0.01
	1:10	3.50	0.02
	1:20	10.30	0.04
	1:30	10.50	0.05
คลอโรฟอร์ม	1:5	8.87	0.02
	1:10	10.40	0.03
	1:20	20.40	0.05
	1:30	22.60	0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชนิดของตัวทำละลาย	อัตราส่วน	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน(มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย
THF	1:5	4.93	0.11
	1:10	5.90	0.14
	1:20	19.30	0.46
	1:30	19.30	0.47
DMF	1:5	20.80	1.89
	1:10	26.00	2.47
	1:20	63.40	6.85
	1:30	63.10	6.93

จากตารางที่ 4.3 พบว่าเมื่ออัตราส่วนตัวทำละลายเพิ่มขึ้น ปริมาณโปรตีนที่สกัดได้ ณ จุดเดือดของตัวทำละลายจะเพิ่มขึ้นด้วย จากอัตราส่วน 1: 5 เป็น 1: 30 ตัวทำละลายเมทานอล เพิ่มขึ้น 4 เท่า, คลอโรฟอร์ม 1.5 เท่า, THF 3.3 เท่า และ DMF 2.7 เท่า ตามลำดับ ดังรูปที่ 4.5

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

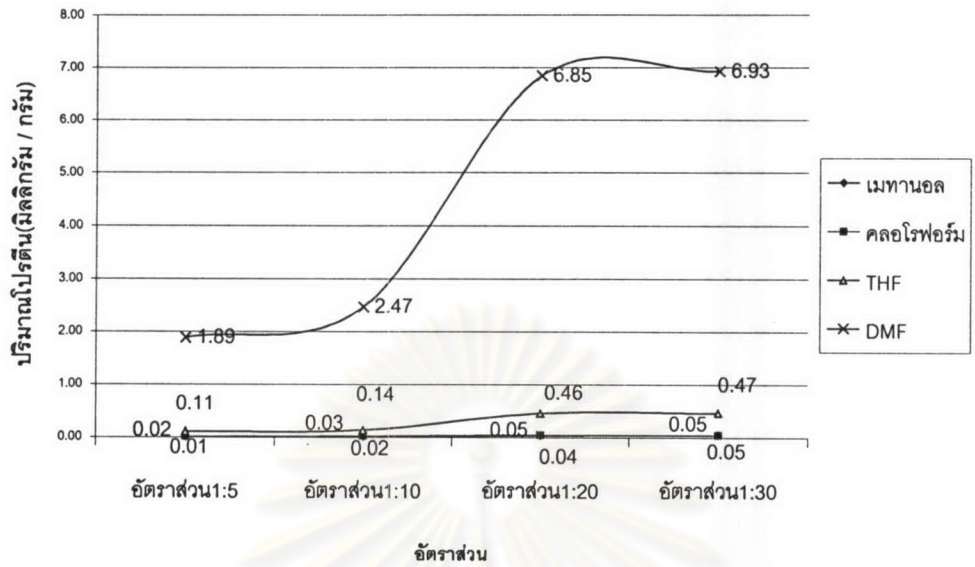

รูปที่ 4.5 ปริมาณโปรตีนกับอัตราส่วนของเกล็ดปลาต่อตัวทำละลายที่อัตราส่วนต่างๆโดยปริมาตร ที่เวลา 1.5 วัน ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย (ยกเว้นตัวทำละลาย DMF ใช้อุณหภูมิประมาณ 60-70 องศาเซลเซียส)

จากรูปที่ 4.5 เมื่อเพิ่มปริมาณตัวทำละลาย พบว่าที่อัตราส่วน 1:30 จะให้ค่าปริมาณโปรตีนของตัวทำละลาย DMF 6.93 มิลลิกรัม/กรัม, คลอโรฟอร์ม 0.05 มิลลิกรัม/กรัม, THF 0.47 มิลลิกรัม/กรัม และ เมทานอล 0.049 มิลลิกรัม/กรัม ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาปริมาณที่อัตราส่วน 1:20 พบว่าจะให้ค่าปริมาณโปรตีนที่ได้ จากตัวทำละลาย DMF 6.85 มิลลิกรัม/กรัม , คลอโรฟอร์ม 0.05 มิลลิกรัม/กรัม, THF 0.46 มิลลิกรัม/กรัม และเมทานอล 0.01 มิลลิกรัม/กรัม ตามลำดับ แสดงว่าปริมาณโปรตีนที่ได้มีค่าที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นอัตราส่วนที่ 1:20 ให้การสกัดที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากเมื่อเพิ่มปริมาณตัวทำละลายขึ้น แต่ปริมาณโปรตีนที่สกัดได้เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย อีกทั้งการใช้ตัวทำละลายปริมาณมากในการสกัดจะต้องใช้พลังงานมากในการให้ความร้อน ที่อุณหภูมิ ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย และการระเหยตัวทำละลายออกมา

4.5 การเปรียบเทียบเครื่องมือสกัด

การศึกษาผลการเปรียบเทียบเครื่องมือที่สกัด เริ่มจากผสมเกล็ดปลาบดละเอียด 10 กรัมกับสารละลาย (DMF จุดเดือด 153 °C) 200 มิลลิลิตร ใส่ลงใน Soxhlet ทำการสกัดเป็นเวลา 1.5 วัน โดยสกัดที่อุณหภูมิที่จุดเดือดของตัวทำละลาย นำผลิตภัณฑ์ที่ได้มา กรองเพื่อนำสารที่ได้ออกมา และเอาตัวทำละลายออกโดยผ่านเครื่องระเหยแบบหมุน เพื่อหาปริมาณน้ำหนักของผลิตภัณฑ์ต่อการสกัด ต่อจากนั้นทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของเครื่องมือที่สกัด แสดงดังตารางที่ 4.4

ตารางที่4.4 ดำเนินการสกัดด้วย Soxhlet ที่จุดเดือดของตัวทำละลายที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลายคือ 1:20 โดยปริมาตรตามลำดับ ที่ระยะเวลา 1.5 วัน (ยกเว้นตัวทำละลาย DMF ใช้อุณหภูมิประมาณ 60 - 70 องศาเซลเซียส)

ชนิดของตัวทำละลาย	อัตราส่วน	Soxhlet		ใบพัดกวน	
		สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย	สารที่สกัดได้ มิลลิกรัม/กรัม	ปริมาณโปรตีน (มิลลิกรัม/กรัม) ณ อุณหภูมิ 60 – 70 °C
DMF	1:20	61.12	6.71	63.10	6.93

การศึกษาการเปรียบเทียบเครื่องมือสกัดระหว่าง Soxhlet และใบพัดกวนขณะสกัดในขวดก้นกลม) จากตารางที่ 4.4 พบว่าเมื่อใช้ Soxhlet ในการสกัดที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1:20 โดยปริมาตร ที่เวลา 1.5 วัน ใช้ตัวทำละลาย DMF ที่อุณหภูมิประมาณ 60-70 องศาเซลเซียส (เลือกทำเฉพาะตัวทำละลาย DMF เพราะให้ปริมาณสารสกัดมากที่สุด) เปรียบเทียบกับวิธีการสกัดแบบใบพัดกวนขณะสกัดในขวดก้นกลม พบว่าปริมาณที่สกัดด้วย Soxhlet ได้ปริมาณสารสกัด 61.12 มิลลิกรัม/กรัมเกล็ดปลา และวิธีการสกัดแบบใบพัดกวนขณะสกัดในขวดก้นกลมได้ปริมาณสารสกัด 63.10 มิลลิกรัม/กรัมเกล็ดปลา จะเห็นว่าปริมาณสารสกัดทั้ง 2 วิธีให้ค่าใกล้เคียงกัน แต่เหตุที่เลือกใบพัดกวน เพราะช่วยตีให้เกล็ดปลาผสมกับตัวทำละลาย และทำให้สารที่อยู่ในเกล็ดปลาออกมาได้รวดเร็วกว่า เนื่องจากมีการเคลื่อนที่ของตัวทำละลายที่รุนแรง

4.6 ผลการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง Spectrofluorometer R-520

นำสารที่สกัดจากเกล็ดปลากระพงขาว ที่สกัดที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 20 โดยปริมาตร ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่เวลา 1.5 วันไปวัดความเข้มแสงจากเครื่อง Spectrofluorometer ที่ความยาวคลื่นต่างๆแสดงดังรูป 4.6 ถึง 4.9

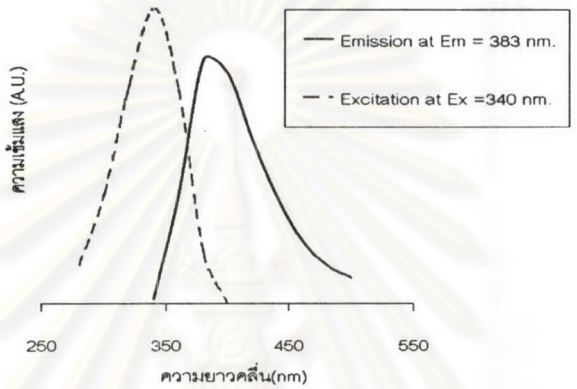

รูปที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแสงกับช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้ในการกระตุ้นและที่ปล่อยออกมาของสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลายเมทานอล ที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 20 โดยปริมาตร ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่เวลา 1.5 วัน

รูปที่4.6 เส้นประแสดงช่วงความยาวคลื่นของแสงที่ใช้กระตุ้นสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลายเมทานอล ที่จุดสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 340 นาโนเมตร อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงอัลตราไวโอเลต เส้นทึบแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาจากสารเรืองแสงที่สกัดได้ ที่จุดสูงสุดของพีคมีค่าความยาวคลื่น 383 นาโนเมตร ซึ่งอยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีเหลืองแกมเขียว

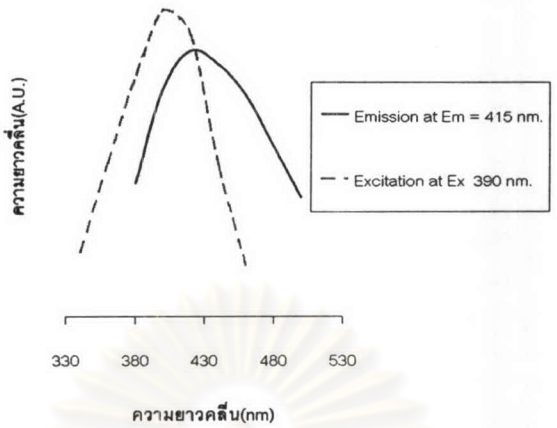

<u>รูปที่ 4.7</u> ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแสงกับช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้ในการกระตุ้นและที่ปล่อยออกมาของสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม ที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1:20 โดยปริมาตร ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่เวลา 1.5 วัน

รูปที่ 4.7 เส้นประแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้กระตุ้นสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม ซึ่งจุดสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 390 นาโนเมตร และในช่วงความยาวคลื่นนี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีม่วง เส้นทึบแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาจากสารเรืองแสงที่สกัดได้พบว่า ที่จุดสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 415 นาโนเมตร และในช่วงความยาวคลื่นนี้อยู่ช่วงความยาวคลื่นแสงสีเหลืองแกมเขียว

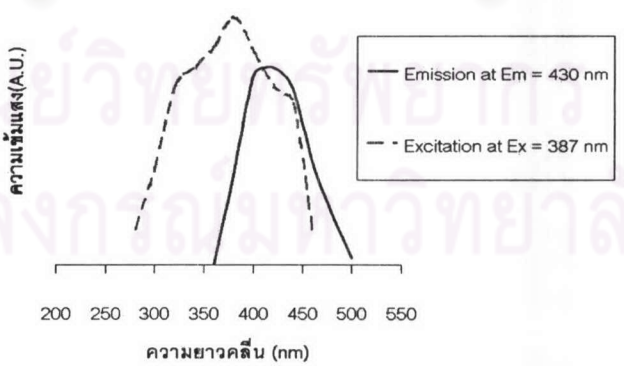

<u>รูปที่ 4.8</u> ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแสงกับช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้ในการกระตุ้นและที่ปล่อยออกมาของสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลาย THF ที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 20 โดยปริมาตร ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่เวลา 1.5 วัน

รูปที่ 4.8 เส้นประแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้กระตุ้นของสารเรืองแสงที่สกัดจากตัวทำละลาย THF ค่าสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 387 นาโนเมตร ค่าดังกล่าวนี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีม่วง เส้นทึบแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาของสารเรืองแสงที่สกัดได้ ค่าสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 430 นาโนเมตร ค่าดังกล่าวนี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีเหลืองแกมเขียว

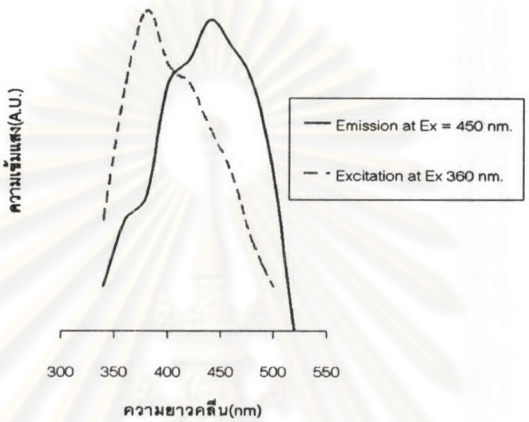

<u>รูปที่ 4.9</u> ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแสงกับช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้ในการกระตุ้นและที่ปล่อยออกมาของสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลาย DMF ที่อัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 20 โดยปริมาตร ณ จุดเดือดของตัวทำละลาย ที่เวลา 1.5 วัน

รูปที่ 4.9 เส้นประแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้กระตุ้นของสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลาย DMF ณ จุดสูงสุดของพีค มีค่าความยาวคลื่น 360 นาโนเมตร ซึ่งค่านี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงอัลตราไวโอเลต เส้นทึบแสดงช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาจากสารเรืองแสงที่สกัดได้ ณ จุดสูงสุดของพีค มีความยาวคลื่น 450 นาโนเมตร ซึ่งค่านี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีเหลือง

จากรูปที่ 4.6 ถึง 4.9 การสกัดสารด้วยตัวทำละลายต่างชนิดกัน พบว่าจะให้ช่วงความยาวคลื่นของแสงที่ปล่อยมาแตกต่างกัน คือ เมทานอล (ที่จุดสูงสุดของพีคมีค่าความยาวคลื่น 383 นาโนเมตร) คลอโรฟอร์ม (ที่จุดสูงสุดของพีคมีค่าความยาวคลื่น 415 นาโนเมตร) THF (ที่จุดสูงสุดของพีคมีค่าความยาวคลื่น 430 นาโนเมตร) DMF (ที่จุดสูงสุดของพีคมีค่าความยาวคลื่น 450 นาโนเมตร) ดังนั้นสารเรืองแสงที่สกัดได้ด้วยตัวทำละลายต่างชนิดกันจะให้สีที่แตกต่างกัน และมีสารเรืองมากกว่า 1 ชนิดอยู่ในเกล็ดปลา

4.7 การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง Spectrofluorometer ในงานวิจัยของ Prof. Miyata และ งานวิจัยนี้

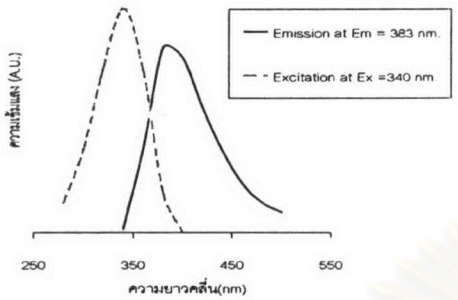

รูปที่ 4.10 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลายเมทานอล (งานวิจัยนี้)
ที่ภาวะ 1.5 วัน ที่อัตราส่วน 1: 20
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

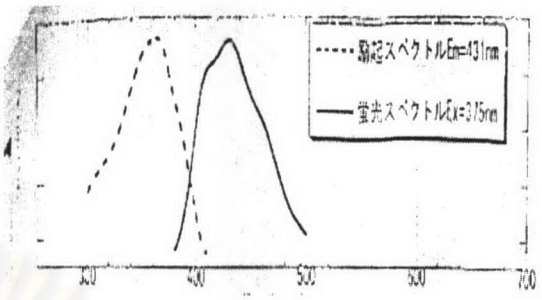

รูปที่ 4.11 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลายเมทานอล(Prof.Miyata)
ที่ภาวะ 3-4 วัน ที่อัตราส่วน 1: 200
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

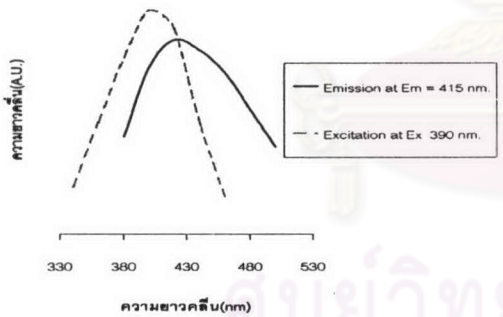

รูปที่ 4.12 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม (งานวิจัยนี้)
ที่ภาวะ 1.5 วัน ที่อัตราส่วน 1: 20
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

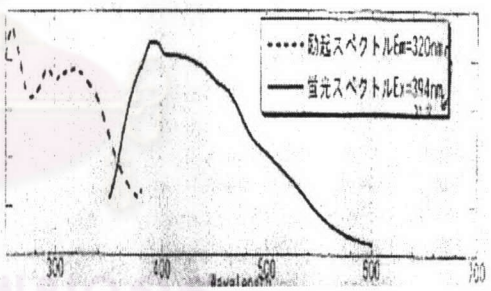

รูปที่ 4.13 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม(Prof.Miyata)
ที่ภาวะ 3-4 วัน ที่อัตราส่วน 1: 200
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

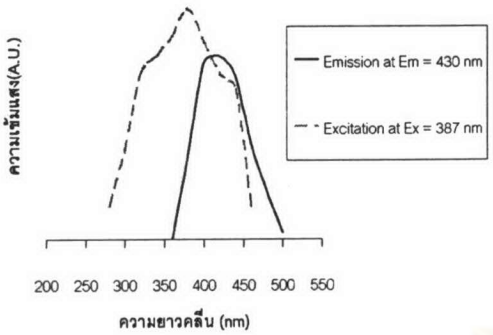

รูปที่ 4.14 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลาย THF (งานวิจัยนี้)
ที่ภาวะ 1.5 วัน ที่อัตราส่วน 1: 20
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

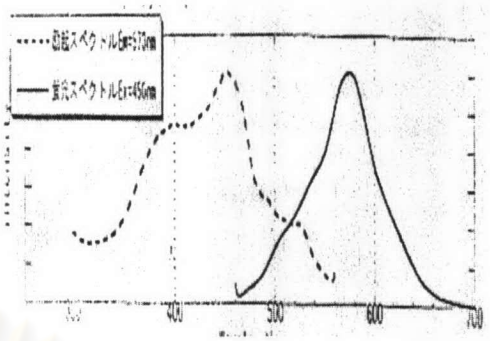

รูปที่ 4.15 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลาย THF (Prof.Miyata)
ที่ภาวะ 3-4 วัน ที่อัตราส่วน 1: 200
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

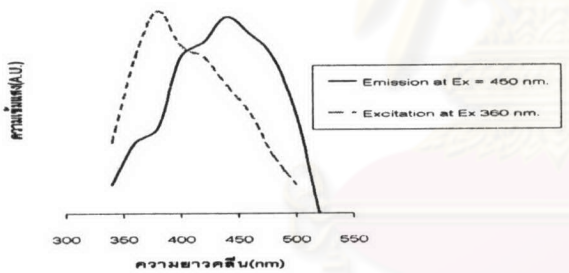

รูปที่ 4.16 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลาย DMF (งานวิจัยนี้)
ที่ภาวะ 1.5 วัน ที่อัตราส่วน 1: 20
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

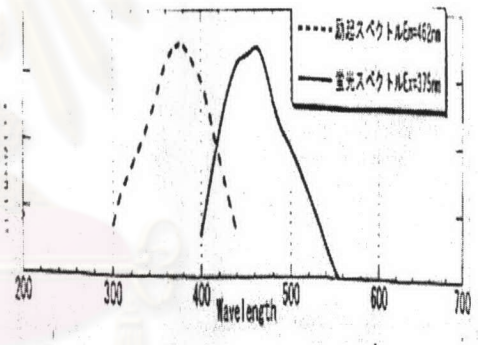

รูปที่ 4.17 ความเข้มแสงและความยาวคลื่น
ในตัวทำละลาย DMF (Prof.Miyata)
ที่ภาวะ 3-4 วัน ที่อัตราส่วน 1: 200
โดยปริมาตร ณ จุดเดือดตัวทำละลาย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่4.5 การเปรียบเทียบงานวิจัยของ Prof.Miyata และ งานวิจัยนี้

ชนิดของตัวทำละลาย	ตัวแปรที่ศึกษา	งานวิจัยนี้		Prof.Miyata	
		ช่วงการกระตุ้น (นาโนเมตร)	ช่วงที่ปล่อยออกมา (นาโนเมตร)	ช่วงการกระตุ้น (นาโนเมตร)	ช่วงที่ปล่อยออกม่า (นาโนเมตร)
เมทานอล	ช่วงความยาวคลื่นที่จุดสูงสุด	340	383	375	431
	ช่วงความยาวคลื่นแสง	อัลตราไวโอเลต	สีเหลืองแกมเขียว	อัลตราไวโอเลต	สีเหลืองแกมเขียว
คลอโรฟอร์ม	ช่วงความยาวคลื่นที่จุดสูงสุด	390	415	320	394
	ช่วงความยาวคลื่นแสง	สีม่วง	สีเหลืองแกมเขียว	อัลตราไวโอเลต	สีเหลืองแกมเขียว
THF	ช่วงความยาวคลื่นที่จุดสูงสุด	387	430	450	573
	ช่วงความยาวคลื่นแสง	สีม่วง	สีเหลืองแกมเขียว	สีน้ำเงิน	สีม่วง
DMF	ช่วงความยาวคลื่นที่จุดสูงสุด	360	450	375	462
	ช่วงความยาวคลื่นแสง	อัลตราไวโอเลต	สีเหลือง	อัลตราไวโอเลต	สีเหลือง

จากรูปที่ 4.10 ถึง 4.17 แสดงการเปรียบเทียบ งานวิจัยของ Prof.Miyata และ งานวิจัยนี้ พบว่าสารเรืองแสงที่สกัดด้วยตัวทำละลายชนิดเดียวกันจะให้ช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาแตกต่างกัน เพราะจากการใช้ช่วงความยาวคลื่นแสงที่แตกต่างกันในการกระตุ้น ทั้งนี้เนื่องจากใช้ภาวะการสกัดสารที่ต่างกัน คือ งานวิจัยของProf.Miyataทำการทดลองที่ระยะเวลาในการสกัด 3-4 วัน และอัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 200 โดยปริมาตร ในขณะที่งานวิจัยนี้ทำการทดลองที่ระยะเวลาในการสกัด 1.5 วัน และอัตราส่วนเกล็ดปลาต่อตัวทำละลาย 1: 20 โดยปริมาตร ดังนั้นองค์ประกอบของสารเรืองแสงที่สกัดได้จากเกล็ดปลามีหลายชนิดจึงไม่เหมือนกัน แต่แตกต่างกันไม่มากนักเมื่อเทียบกับผลของชนิดตัวทำละลาย ดังเช่น ตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม ช่วงความยาวคลื่นแสงที่ใช้กระตุ้นงานของProf.Miyata คือช่วงความยาวคลื่นแสงอัลตราไวโอเลต และงานวิจัยนี้อยู่ในช่วงความยาวคลื่นแสงสีม่วง ช่วงความยาวคลื่นแสงที่ปล่อยออกมาเป็นช่วงความยาวคลื่นเดียวกันคือ สีเหลืองแกมเขียว